

ORĘDOWNIK

URZĘDOWY

Adres: Drukarnia
Centralna, Śrem.

powiatu śremskiego.

Telefony:
nr. 110 i 120.

Prenumerata: miesięcznie 2,20 zł. Cena pojedynczego numeru 30 g. Ogłoszenia: 20 g. za wiersz nonparelowy 1 łamowy lub jego miejsce.

Wychodzi w środy i soboty. Wydawca: Drukarnia Centralna w Śreміe. Odpowiedzialni: za dział urzędowy — podpisujący za dział nieurzędowy: Eryk Średzki w Śreміe.

Dział urzędowy.

Wojewódzki clearing pracy Nr. 26.

Wolne miejsca:

w Państwowych Urzędach Pośrednictwa Pracy i Ekspozyturach.

P. U. P. P. Poznań: 1 szlifler, 1 koflarz w miedzi, 4 formiarzy, 2 szwajarów - ślus.

P. U. P. P. Bydgoszcz: 5 sług na wieś, 5 parobków na wieś, 4 techników na fortepiany.

P. U. P. P. Ostrów: 10 parobków sam., 8 chłopaków do bydła, 1 młynarz, 6 sług dom. dziewczyn na wieś.

Ekspoz. Gniezno: 20 drenaży, 12 parobków, 220 niewiaś do prac leśnych, 26 sług żeńskich pojedynczo na wioski, 3 baszkiarzy do wyrobów nowych systemów dubeltówek, 1 kołodziej do farb. powozów.

Ekspoz. Inowrocław: 70 robotników leśnych, 20 podróżujących na wirówki za prowizją, 1 agent (ka) na portrety za prowizją, 1 galwanizator do objęcia samodzielnie oddziału poniklowania części metalowych w warształach mechanicznych. Oferty piśmiennie z odpisaniami świadectw przesłać do tutejszej Ekspozytury.

Ekspoz. Chodzież: 1 formiarz do odlewni żel, 1 pomoc. stolarski, 1 pomoc. obuwniczy, 15 parobków, 6 sług do gospodarstwa wiejskiego.

Ekspoz. Szamotuły: 30 monterów na montowanie maszyn młyńskich, 3 stolarzy na budowę (sam.) 240 robotników do wyrobki kopalniaków na akord, 4 młynarzy, 100 robotników do pogłębiania kanału na akord, 15 sług żeńskich pojedynczo do gospodarzy, 13 parobków pojedynczo do gospodarzy, 5 dojarek na kontrakt sezon. do dworu, 280 kobiet, dziewczyn i chłopaków do robót pod kultury leśne.

Ekspoz. Nowy-Tomyśl: 1 służąca, 1 parobek 600 pracowników do Nadleśnictwa państwowego w Sierakowie do kultur leśnych od 15 IX br. Z tychże 10% mężczyzn reszta kobiety i chłopcy. Warunki jak podano w Woj. clearing'u pracy Nr. 21.

Ekspoz. Leszno: 1 szofer starszy, 20 murarzy, 3 malarzy, 2 stolarzy, 1 bednarz, 3 obuwników, 1 introligator, 2 ekspedjentki do bufetu, 36 służących do miasta i na wieś, 27 parobków do gospodarzy.

Ekspoz. Kępno: 40 drenaży,

Wolne miejsca dla terminatorów.

P. U. P. P. Poznań: 2 uczni szlifierskich. —

Poszukują pracy: W Państwowych Urzędach Pośrednictwa Pracy i ich Ekspozyturach.

P. U. P. P. Poznań: 20 ślusarzy, 14 kowali, 5 tokarzy w żel., 4 mechaników, 3 elektrotechn., 2 heblarzy, 6 blacharzy, 14 stolarzy, 4 frezerów, 13 kołodziej, 8 cieśli, 4 murarzy, 4 malarzy, 1 dekarz, 5 tapicerów, 9 siodlarzy, 2 sztukatorów, 8 obuwników, 10 krawców, 5 drukarzy, 4 gastronomów, 1 kucharz, 8 piekarzy, 4 rzeźników, 4 szoferów, 1 fryzjer, 1 złotnik, 2 garnarzy, 3 introligatorów, 2 ogrodników, 2 młynarzy, 112 robotników niewykw., 30 ksiązkowych, 28 biuralistów, 174 handlowców, 2 techników, 2 nauczycieli, 5 urzęd. gosp., 7 muzyków, 1 laborant chemiczny, 2 inżynierów, 1 inżynier leśn., 1 mistrz kłacki, 23 ksiązkowe, 94 biuralistki, 43 ekspedjentki, 2 nauczycielki, 4 wychowawczynie, 1 artystka dramat., 20 inwalid. woj. do lżejszych prac, 164 robotnic, 2 budowniczych.

P. U. P. P. Bydgoszcz: 18 ślusarzy, 9 kowali, 2 palaczy, 3 mechaników, 2 monterów, 2 szoferów, 2 formiarzy, 4 maszynistów, 1 topniarz, 2 tokarzy w żel., 2 murarzy, 1 cieśla, 3 dekarzy, 1 szlifler, 1 garnarz, 8 stolarzy, 6 kołodziej, 1 bednarz, 3 pilarzy, 10 obuwników, 2 siodlarzy, 2 przykr. skór, 10 steperek, 1 nakładaczka, 1 zecer, 8 piekarzy, 12 rzeźników, 2 młynarzy, 1 browarz, 1 cygarnik, 15 kraw. krań., 4 ogrodników, 16 urzęd. gosp., 1 nauczyciel, 3 nauczycielki, 9 techników, 47 biuralistów, 49 biuralistek, 64 handlowców, 20 ekspedjentek, 90 innych umysłowych, 208 robotnic, 350 robotników niewykw., 10 sług żeńskich, 7 inw. woj. e. p., 15 inw. woj. l. p.,

P. U. P. P. Ostrów: 60 ślusarzy, 3 blacharzy, 1 malarz, 2 szachtmistrzów, 27 kołodziej, 1 młynarz, 1 lokaj, 3 urzęd. gosp., 8 biuralistek, 3 drogerzystów, 1 inwal. woj. c. p. biurowy, 2 tokarzy, 1 formiarz, 1 dekarz, 1 kamieniarz, 1 siodlarz, 1 rzeźnik, 1 włódark, 2 nauczyciel, 2 inw. woj. c. p. robotników, 40 kowali 6 cieśli, 2 tapicerów, 25 stolarzy, 2 piekarzy, 391 rob. niewykw., 1 szwajcar, 37 biuralistów, 6 ekspedjentek, 2 sanitariuszów.

Eksp. Gniezno: 10 górników i 2 instalatorów, 2 mosiężników, 2 puszkarzy, 1 szofer, 1 formiarz w żel., 28 ślusarzy, 6 kowali, 5 palaczy-maszyn, 3 elektromonterów, 1 rzeźbiarz w kamieniu, 4 malarzy, 1 dekarz, 2 tapicerów, 1 lakiernik, 1 kołodziej, 15 stolarzy, 5 cieśli, 1 werkmistrz fabr. obuwia, 2 sio-

dlarzy, 18 obuwników, 2 stebnerki, 1 naklejarzka obuwia, 1 zecer, 1 drukarz, 15 piekarzy, 2 rzeźników, 3 młynarzy, 1 powroźnik, 6 krawców, 7 krawcowych, 1 marszantka, 1 hafciarka, 1 zegarmistrz, 3 muzyków, 2 leśników, 4 ogrodników, 2 pom. gastr., 1 cukiernik, 2 pielęgniarzki, 4 posługaczki, 1 prasowaczka, 5 sług żeń. do miasta, 221 robotn. niewyk., 142 robotnic do fabryk, 4 robotn. mł., 5 inw. woj. c. poszkod., 5 inwal. woj. lżej poszk., 7 urzęd. gospod., 1 b. kierownik stacji kol. powiat., 1 b. asyst. k. pow., 1 b. dozorcawięzienia, 5 b. posterunkowych, 2 strażników celnych, 1 pomocn. techniczny, 1 inżynier geometra, 1 werkm. górniczy, 1 nauczyciel szkoły powszechnej, 1 nauczycielka szkoły powszechnej, 1 stenotypistka, 1 stenograf, 4 książkowych s. m., 9 książkowych s. żeńsk., 1 urzędnik bank., 9 biuralistów, 6 biuralistek, 1 kasjer, 1 magazynier, 1 podrzużający, 1 wolontariusz, 1 drogerzysta, 34 pom. handl. 1 bufetowa, 21 ekspedjentek.

Eksp. Inowrocław: 3 górników, 4 hutników szkła, 29 ślusarzy, 15 kowali, 1 mosiężnik, 2 formiarzy, 2 mechaników, 3 palaczy, 3 tokarzy, 4 stolarzy, 3 kołodzieji, 2 pantoflarzy, 2 krawców, 1 laborant, 4 piekarzy, 1 rzeźnik, 1 młynarz, 1 destylator, 4 urzędników. gopod., 4 ogrodników, 32 biuralistów, 7 bankowców, 6 księgowych, 21 pom. handl., 10 zbożowców, 3 biuralistki; 1 kasjerka, 1 ekspedjentka, 78 robotnic tyton., 282 robotników niewyk.

Eksp. Chodzież: 2 ślusarzy, 4 kowali, 1 maszynista, 1 ceglarz, 2 cieśli 1 mistrz malarski do fabryki porcelany, 1 młynarz, 83 robotn. niewkw., 7 kobiet do każdej pracy, 3 służące do miasta, 1 urzęd. gospod., 1 leśnik, 1 ogrodnik, 8 biuralistów, 1 ekspedjentka, 4 inw. woj. c. p. (z tych 2 biurowych i 2 robotników), 2 inw. woj. lżej posz. (biurowych).

Eksp. Szamotuły: 3 ślusarzy maszyn, 3 kowali, 1 spawacz, 1 cieśla, 4 stolarzy, 1 kołodziej, 1 manipulant w drzewie, 1 młynarz, 53 robotn. niewyk., 2 bony do dzieci, 1 służąca do miasta, 5 parobków, sam., 1 rodziny na deputat, 1 ogrodnik, 2 urzęd. gosp., 1 pisarz podróżny, 1 nauczycielka, 2 księgowych, 4 biurowych, 4 handlowców, 8 robotn. młodoc., 2 inw. woj. c. p. i 4 l. p.

Eksp. Nowy - Tomyśl: 2 ślusarzy, 2 kowali, 3 palaczy, 1 maszynista, 1 kierownik parowozu, 1 siodlarz-fapicer, 1 młynarz, 2 leśników, 1 kasjer gospodarczy, 1 nauczyciel, 4 biuralistów, 1 biuralistka, 2 pomocników kupieckich, 1 kierownik fabryki, 2 pracowników graficznych, 1 pracowniczka graficzna, 79 robotników niewyk.

Eksp. Leszno: 2 kowali, 6 ślusarzy młodszych, 1 szofer młod., z 2 letnią praktyką, 1 mistrz ciesielski, 3 kołodzieji, 2 kuśnierzy, 1 piekarz, 3 młynarzy, 3 urzęd. gospod. 3 ogrodników, 2 leśników, 8 biuralistów, 2 biuralistki, 4 pom. handlowych, 2 ekspedjentki, 1 nauczyciel szkoły powszechnej, 2 woźnych, 1 drogerzysta, 1 krawiec, 95 robotn. niewyk., 1 robotnik na deputat 2 inw. woj. c. poszk.

Eksp. Kępno: 1 górników, 10 ślusarzy, 6 kowali, 1 maszynista, 1 palacz, 2 cieśli, 1 stolarz, 1 szachmistrz, 2 techników budowl., 1 technik gorzelniczy, 1 młynarz, 1 urzędnik gospodarczy, 1 leśniczy 5 biurowych, 3 robotnice niewykwalifikowane, 165 robotników niekwalif., 2 inw. woj. c. p.

Poszukują miejsc nauki:

Ekspoz. Szamotuły: 1 uczeń gorzelniczy.

Poznań, dnia 10-go września 1927 r.

Za Wojewodę:

Jaworski.

wz. Naczelnika Wydziału Pracy i Opieki Społecznej.

Odpis.

kwartał III. 1927 r.

Miejscowość ŚREM.

powiat śremski i kościański.

Zestawienie cen na najważniejsze materiały i robociznę.

L.	Przedmiot	Jednostka	pow. Śrem i Kościan Cena na składzie: zł
1.	Cegła zwyczajna,	1000 szt.	57,00
2.	Wapno palone,	50 klg.	2,50
3.	Cement,	100 klg.	14,00
4.	Żwir,	1m ³	1,00
5.	Piasek,	1m ³	0,75
6.	Dzwigary,	100 klg.	55,00
7.	Drzewo ciesielskie, kantowe, rznięte. włazark.	1 m ³	115,00
8.	Drzewo belkowe	1 m ³	145,00
9.	Deski i bale przeciętne,	1 m ³	160,00
10.	Drzewo stolarskie sosnowe,	1 m ³	185,00
11.	Blacha cynkowa,	1 klg.	2,40
12.	Blacha żelazna,	1 klg.	1,25
13.	Blacha ocynkawana,	1 klg.	1,70
14.	Papa nr. 100	1 m ²	1,30
15.	Papa nr. 150	1 m ²	1,00
16.	Smoła gazowa preparowana,	1 klg.	0,50
17.	Dachówka karpiówka,	1000 szt.	100,00
18.	Francuskie zawiasy okienne	1 szt.	1,00
19.	Francuskie zawiasy drzwiowe 5", Zamek wpuszczany do drzwi z żelazn. garn.,	1 szt.	1,30
20.	Zamek skrzynkowy,	1 szt.	11,00
21.	Pokost,	1 klg.	8,00
22.	Krajowe kafle polerowane w kompletach piec.,	1 szt.	3,50
23.	Krajowe kafle niepolerowane w kompletach piec.,	1 szt.	1,30
24.	Komplet żelaztwa dla 1 pieca, drzwi ruszta i t. d.	1 szt.	1,00
25.	Komplet żelaztwa kuchennego bez kociołka	1 szt.	30,00
26.	Szkoło lagrowe 2 m/m.	1 m ²	40,00
27.	Łaty 4/6 cm.,	1 m.	7,00
28.	Przewóz materiałów koźmi za 1 tonę,	1 klm	0,30
29.	Murarz	za godz.	2,00
30.	Cieśla,	za godz.	1,10
31.	Robotnik niekwalifikowany	za godz.	0,61
32.	Malarz,	za godz.	1,20
33.	Zdun,	za godz.	1,40
34.	Monter,	za godz.	1,50
35.	Ślusarz,	za godz.	1,30

Śrem, dnia 15 września 1927 r.

Powiatowa Komisja do badania cen budowlanych

1 Państw. Insp. Bud. 2 Urząd kolejowy. 3 Za Urząd Wojsk

(—) Szulc (—) Wietrzykowski (—) Szymański por.

Inspektor Budownictwa zaw. odc. drog. II kl.

Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych

z dnia 16 sierpnia 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 78. poz. 683)
wydane w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu, Skarbu i Rolnictwa o przemiale żyta.

Na podstawie art. 1 punkt a) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 31 sierpnia 1926 r. o zabezpieczeniu podaży przedmiotów powszedniego użytku (Dz. U. R. P. Nr. 91 poz. 527) zarządza się co następuje:

§ 1. Zakazuje się przemiału żyta na mąkę poniżej 65% wymiału.

§ 2. Zakazuje się używanie w zakładach przemysłowych do przerobu na wszelkiego rodzaju mąki żytniej, pochodzącej z przemiału poniżej normy, przewidzianej w § 1 niniejszego rozporządzenia.

§ 3. Dla umożliwienia kontroli nad przestrzeganiem postanowień niniejszego rozporządzenia po-

wiatowe władze administracji ogólnej uprawnione są do:

a) żądania potrzebnych wyjaśnień ewentualnie na podstawie ksiąg i dokumentów handlowych od osób i zakładów, zajmujących się przemiałem w celach przemysłowych żyła, handlujących mąką żytnią przetwarzających w celach przemysłowych mąką żytnią na pieczywo i artykuły spożywcze oraz posiadających na składach mąkę żytnią i pieczywo i inne artykuły spożywcze wyrabiane z mąki żytniej,

b) wstępu do lokalów przemysłowych, handlowych i składów osób i zakładów (w punkcie a) wymienionych.

§ 4. Winni przekroczenia przepisów niniejszego rozporządzenia karani będą na podstawie art. 4 i 5 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 1 sierpnia 1926 r. (Dz. U. R. P. nr. 91 poz. 527) § 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w miesiąc od dnia ogłoszenia i obowiązuje na całym obszarze Rzeczypospolitej Polski.

Minister Spraw Wewnętrznych: Sławoj Skłodowski.
Minister Przemysłu i Handlu: E. Kwiatkowski.

Minister Skarbu: G. Czechowicz.

Minister Rolnictwa: K. Niezabytowski.

Powyższe rozporządzenie podaje do ogólnej wiadomości i ścisłego przestrzegania.

Rozporządzenie to obowiązywać będzie z dniem 8 października r. b.

Śrem, dnia 20. IX. 1927 r.

Starosta
wz. Mittelsteedt.

Na podstawie sposrządzeń poczynionych przez Pana Ministra Spraw Wewnętrznych wczęta akcja podniesienia stanu sanitarnego osiedli nie posunęła się zbyt naprzód.

Wobec tego w myśl rozp. Min. Spraw Wewnętrznych z dn. 7. 9. 27 r. l. dz. Min. 374/27 zarządząm by do dnia 1. października rb. usunięto wszelkie zaniedbane dotychczas uchybienia sanitarne a w szczególności:

1) w miastach i miasteczkach winien być porządek na placach, ulicach i podwórzach domów przede wszystkim obok studzień, dalej winien być czysty wychodek i zamknięty śmietnik w każdym domu, szczególna czystość w obrębie hoteli i restauracji.

2) po wsiach czystość na ulicach, podwórkach i obok studzień, czysty wychodek w każdym domu.

Niezastosowanie się do powyższego pociągnie za sobą dotkliwe kary administracyjne i ewent. wykonanie na koszt interesowanych.

Organa policyjne śledzić będą i karać bezwzględnie stwierdzone uchybienia. Specjalne komisje z ramienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych będą sprawdzały czy ludność zastosowała się do powyższych zarządzeń.

Śrem, dnia 19. września 1937.

L. dz. 8739/26-4. Starosta
Wilczek.

Różyca między świniemi w majątności Dębniak (folwark) wygasta.

Śrem, dnia 19. września 1927 r.

Komisarz obwodowy
Piotrowski.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych reskryptem z dnia 1. 8. 24. l. dz. A. B. 7777/27. zezwoliło Tow. Obrony Przeciwgazowej w Warszawie na urządzenie Tygodnia przeciwgazowego w czasie od 2-go do 9-go października r. b. włącznie.

Podając powyższe do wiadomości proszę Społeczeństwo powiatu o gorące poparcie akcji Towarzystwa.

Śrem, dnia 19. września 1927.

L. dz. 8831/27-4. Starosta
wz. Mittelstaedt.

U zabitej świni rolnika Borowskiego w Niesłabinie stwierdzono urzędowo różyce.

Śrem, dnia 19. września 1927 r.

Komisarz obwodowy
Piotrowski.

(Dokończenie).

Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej

z dnia 22 sierpnia 1927 r.

o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych.

4. Wąglik, szelestnica oraz zaraza dziczyzny i bydła rogatego.

Art. 43. Zwierząt chorych oraz podejrzanych o wąglik, szelestnicę lub zarazę dziczyzny i bydła rogatego nie wolno poddawać ubojowi.

Zwierzęta podejrzane o zarażenie się wolno poddawać ubojowi jedynie za zezwoleniem starosty.

Art. 44. Szczepienia przeciw chorobom, wymienionym w art. 43, wolno wykonywać jedynie za uprzednim zezwoleniem wojewody.

Art. 45. Operacje krawe zwierząt chorych lub podejrzanych o choroby wymienione w art. 43 wolno wykonywać tylko lekarzom weterynaryjnym; zwłoki mogą być otwierane jedynie przez lekarza weterynaryjnego lub w jego obecności.

Art. 46. Zdejmowanie skór ze zwłok zwierząt dotkniętych wąglikiem lub zarazą dziczyzny i bydła rogatego, jest zakazane.

Starosta zarządzi w sposób wykluczający niebezpieczeństwo zarazy usunięcie zwłok takich wraz ze skórą, sierścią, włosami, rogami, kopytami i racicami.

Przy szelestnicy zdejmowanie skór jest dozwolone z zachowaniem przepisanych środków ostrożności

Art. 47. Użytkowanie i wprowadzanie w obrót mleka oraz jego przetworów, pochodzących ze zwierząt chorych lub podejrzanych o chorobę wymienioną w art. 43, jest zakazane.

Art. 48. W razie wybuchu między zwierzęcą wąglika, szelestnicy lub zarazy dziczyzny i bydła rogatego, przepisy art. 45 i 46 mają zastosowanie do zwłok zwierzęcych.

5. Gruźlica bydła rogatego w postaci otwartej.

Art. 49. Starosta winien zarządzić odosobnienie i oznakowanie zwierząt, u których urzędowo stwierdzono gruźlicę otwartą, lub podejrzenie o tę chorobę.

Wojewoda może zarządzić zabicie takich zwierząt; w stosunku do zwierząt dotkniętych gruźlicą wymion należy bezwzględnie zabicie zarządzić.

Art. 50. Posiadacz zwierzęcia, dotkniętego gruźlicą otwartą lub podejrzanego o tę chorobę, może

je poddać ubojowi po uprzednim zawiadomieniu starosty. Zwierzę takie winno być zbadane przez państwowego lekarza weterynaryjnego po uboju.

Art. 51. Mleko zwierząt chorych na otwartą gruźlicę wymion winno być natychmiast po uboju zniszczone; mleko zwierząt chorych na otwartą gruźlicę innych organów (jelit, płuc, macicy) może być dopuszczane do użycia jedynie po wyjałowieniu w sposób przepisany.

6. Nosacizna.

Art. 52. Starosta winien zarządzić:

a) natychmiastowe zabicie zwierząt, u których nosacizna została urzędowo stwierdzona;

b) odosobnienie i zamknięcie, jak również podanie postępowaniu rozpoznawczemu zwierząt podejrzanych o chorobę;

c) odosobnienie i poddanie postępowaniu rozpoznawczemu zwierząt podejrzanych o zarażenie się, przyczem może zezwolić na użytkowanie takich zwierząt w granicach oznaczonego obszaru.

Wojewoda winien zarządzić zabicie zwierzęcia podejrzanego o nosaciznę, jeżeli po zastosowaniu postępowania rozpoznawczego nie można uchylić podejrzenia.

Minister Rolnictwa może zarządzić zabicie zwierząt podejrzanych o zarażenie się, jeżeli niezbędne jest spieszne stłumienie zarazy.

Art. 53. Poza wypadkami, w artykule poprzednim wymienionymi, stosowanie środków rozpoznawczych bez zezwolenia wojewody jest wzbronione.

Art. 54. Zwierząt chorych na nosaciznę i podejrzanych o tę chorobę nie wolno poddawać ubojowi.

Art. 55. Zdejmowanie skór ze zwłok zwierząt dotkniętych nosacizną, jest zakazane.

Starosta zarządzi bezpieczne usunięcie takich zwłok.

7. Ospa owcza.

Art. 56. Po urzędowym stwierdzeniu ospy owczej starosta zarządzi niezwłoczne przeprowadzenie szczepienia wszystkich owiec, wolnych jeszcze od zarazy w zapowietrzonym stadzie. Starosta nie zarządzi szczepienia, jeżeli posiadacz w ciągu dziesięciu dni wszystkie owce danego stada podda ubojowi.

W razie groźniejszego szerszenia się zarazy, lub niebezpieczeństwa jej różniesienia, wojewoda może zarządzić szczepienie wszystkich owiec zagrożonych zarazą.

Szczepienia nie zarządzone przez władze mogą być wykonywane jedynie za uprzednim zezwoleniem wojewody.

Art. 57. Owce podejrzane wolno poddawać ubojowi tylko za zezwoleniem starosty i pod nadzorem państwowego lekarza weterynaryjnego.

Art. 58. Zdejmowanie skór ze zwłok zwierząt dotkniętych ospą jest zakazane.

Starosta zarządzi bezpieczne usunięcie takich zwłok wraz ze skórą, wełną, ramicami rogami.

8. Zaraza stadnicza koni.

Art. 59. Koni dotkniętych zarazą stadniczą i podejrzanych nie wolno dopuszczać do stanowienia.

Art. 60. Wojewoda zarządzi:

a) oznakowanie koni dotkniętych zarazą stadniczą;

b) wytrzebiecie ogierów, u których urzędowo stwierdzono zarazę stadniczą, co do których udowodniono, że od nich zaraziły się klacze, lub które stanowiły klacze chore na zarazę stadniczą.

Minister Rolnictwa może zarządzić zabicie klaczy chorych i podejrzanych o chorobę, albo też wzamian zabicia może zarządzić wywłaszczenie tych

zwierząt za odszkodowaniem, które co do sposobu ustalenia jego wysokości i wypłaty podlega przepisom rozporządzenia niniejszego o odszkodowaniu za zwierzęta zabite, natomiast nie podlega tym przepisom co do warunków przyznania lub odmowy.

Art. 61. Po urzędowym stwierdzeniu zarazy stadniczej starosta może dopuszczanie koni do stanowienia w obrębie zagrożonego obszaru uzależnić od wyniku uprzedniego ich zbadania przez państwowego lekarza weterynaryjnego. W razie groźnego niebezpieczeństwa wojewoda może zarządzić zbadanie wszystkich wogóle ogierów i klaczy na zagrożonym obszarze, oraz prowadzenie rejestracji stanowienia, jako też zakazać oprowadzania ogierów celem stanowienia.

9. Otręt koni i bydła rogatego.

Art. 62. Koni i bydła rogatego, dotkniętych otrętem i podejrzanych, nie wolno dopuszczać do stanowienia.

10. Świerzb zwierząt jednokopytowych i owiec.

Art. 63. Posiadacz zwierząt jednokopytowych i owiec, u których urzędowo stwierdzono świerzb, winien poddać je leczeniu przez lekarza weterynaryjnego.

W razie niewykonania powyższego przepisu starosta zarządzi zamknięcie zwierząt w stajni (owczarni).

Art. 64. Skóry zwierząt dotkniętych świerzbem wolno dopuszczać do obrotu po zastosowaniu przepisanych środków ostrożności.

11. Wścieklizna.

Art. 65. Osoba władająca zwierzęciem chorem lub podejrzanem o wściekliznę winna zupełnie odosobnić je od ludzi i zwierząt.

Władza gminna, otrzymawszy wiadomość o waleśaniu się psa wściekłego lub podejrzanego o wściekliznę, winna postarać się o bezzwłoczne jego zabicie lub schwytywanie, a w razie niemożności uskutecznienia tego, zawiadomić sąsiednie władze gminne i najbliższy posterunek policji.

Art. 66. Starosta nakaze natychmiast zabicie zwierzęta, u których urzędowo stwierdzono wściekliznę, jak również podejrzane o wściekliznę psy i koty. Jednakowoż jeżeli zwierzę podejrzane o wściekliznę skaleczyło człowieka, starosta winien wedle możliwości zarządzić zamknięcie zwierzęcia i jego obserwację.

Art. 67. Za podejrzane o zarażenie się należy uważać zwierzęta, które zetknęły się ze zwierzęciem chorem lub podejrzanem o wściekliznę, a psy i koty nawet wówczas, gdy można tylko przypuszczać, że się zetknęły z takim zwierzęciem.

Podejrzane o zarażenie się psy i koty starosta nakaze natychmiast zabić, inne zaś zwierzęta poddać obserwacji. Wyjątkowo starosta może zezwolić na zamknięcie i obserwację psa podejrzanego o zarażenie się.

Art. 68. Nie wolno poddawać ubojowi zwierząt dotkniętych wścieklizną i podejrzanych o tę chorobę. Użytkowanie i wprowadzanie w obrót mleka z takich zwierząt i jego przetworów jest zakazane.

Art. 69. Starosta zarządzi usunięcie zwłok wraz ze skórą, sierścią, włosami, rogami, kopytami i ramicami zwierząt dotkniętych wścieklizną lub podejrzanych o tę chorobę.

Zarządzenie to należy wykonać w sposób wykluczający niebezpieczeństwo zarazy.

Otwieranie zwłok zwierząt chorych i podejrzanych może się odbywać jedynie w obecności państwowego lekarza weterynaryjnego.

Art. 70. Jeżeli stwierdzono urzędowo, że pies chory na wściekliznę, względnie podejrzany o wściekliznę, biegał swobodnie, starosta winien dla ściśle określonego przez siebie obszaru zarządzić trzymanie psów na uwięzi, lub prowadzenie na smyczy zaopatrzonych w bezpieczne kagańce, jako też zakazać swobodnego puszczenia kotów.

Starosta może czynić wyjątki od powyższych zarządzeń, gdy chodzi o psy myśliwskie, policyjne i pociągowe. W razie nieprzestrzegania zarządzeń, przewidzianych w artykule niniejszym, starosta może zarządzić niezwłoczne zabicie zwierzęcia.

Wojewoda może zarządzić rejestrację i znakowanie psów.

Art. 71. Na obszarze o którym mowa w art. 70, jak również w razie pojawienia się wścieklizny u zwierzyny, starosta może zarządzić obławę.

12. Pomór i zaraza świń.

Art. 72. Wojewoda może zarządzić zabicie świń dotkniętych pomorem lub zarazą, tudzież podejrzanych, jeżeli przypuszczać należy, że w ten sposób da się osiągnąć zupełnie stłumienie zarazy.

Szczepienia mogą być przedsięwzięte tylko za pozwoleniem wojewody.

13. Różycy świń.

Art. 73. W razie wybuchu różycy świń starosta może zarządzić szczepienie świń chorych, podejrzanych i zagrożonych.

14. Cholera drobiu i pomór kur.

Art. 74. Wojewoda może zarządzić zabicie drobiu dotkniętego zarazą i podejrzanego, jeżeli przypuszczać należy, iż w ten sposób da się osiągnąć rychłe i całkowite stłumienie zarazy.

Rozdział V.

Odszkodowania i zapomogi.

Art. 75. Odszkodowanie od Państwa należy się za zwierzęta zabite na zarządzenie władz państwowych w wykonaniu rozporządzenia niniejszego lub padłe wskutek szczepienia, trzebień i innych zabiegów, przewidzianych w rozporządzeniu niniejszym, a wykonanych na zarządzenie władz państwowych, jak również za zwierzęta wywłaszczone, (art. 60.)

Art. 76. Zapomogi należy wypłacać za zwierzęta, co do których urzędowo stwierdzono (art. 23 i 24), że padły na księgosusz, zarazę płucną, otwartą gruźlicę, pryszczycę bydła rogatego, z wyjątkiem cieląt do trzech miesięcy, nosaciznę, zarazę stadniczą, wściekliznę zwierząt jednokopytowych, bydła rogatego, świń, owiec i kóz oraz na pomór i zarazę świń z wyjątkiem osesków, o ile śmierć zwierzęcia nastąpiła po uczynieniu zadość obowiązkowi zgłoszenia (art. 20), jak również za zwierzęta jednokopytowe, bydło rogate, owce i kozy, u których po śmierci stwierdzono urzędowo wąglik, szelestnicę, lub zarazę dziczyzny i bydła rogatego.

Art. 77. Odszkodowanie lub zapomoga za zwierzęta zabite lub padłe nie należy się w wypadkach następujących:

- jeżeli posiadacz, nabywając zwierzęta, wiedział, iż są dotknięte chorobą zaraźliwą lub podejrzane;
- za psy i koty zabite na zarządzenie władz;
- za zwierzęta spędzone do rzeźni i na targowiska rzeźne;

d) w razie niespełnienia w ciągu 24 godzin obowiązku zgłoszenia wybuchu zarazy lub jej podejrzenia (art. 20), albo też zaniedbania obowiązków z art. 21;

e) w razie niestosowania się do innych przepisów rozporządzenia niniejszego, tudzież zarządzeń szczególnych, mających na celu zwalczanie danej zarazy;

f) za zwierzęta stanowiące własność Państwa.

Art. 78. Odszkodowanie lub zapomoga za zwierzęta zabite lub padłe nie należy się również:

a) za zwierzęta sprowadzone z zagranicy wbrew obowiązującym przepisom;

b) za zwierzęta, które padły lub zostały zabite z powodu choroby wywołanej niedozwolonem sprowadzeniem z zagranicy innego zwierzęcia lub przedmiotu, o ile zwierzęta należą do winnego posiadacza lub osób współwinnych;

c) za zwierzęta sprowadzone z zagranicy choćby w sposób legalny, o ile stwierdzone zostanie, że u zwierząt tych zaraza wybuchła przed upływem termnu przez Ministra Rolnictwa dla poszczególnych chorób ustanowionego.

Odszkodowanie lub zapomoga należeć się jednak może, jeżeli dostarczony dowodu, że zarażenie nastąpiło dopiero po sprowadzeniu zwierzęcia.

Jeżeli posiadacz przed sprowadzeniem wiedział o chorobie lub podejrzeniu, odszkodowanie lub zapomoga nie należy się także za inne zwierzęta tego samego posiadacza, padłe lub zabite w związku z przyniesieniem zarazy.

Art. 79. Odszkodowanie wynosi pełną wartość szacunkową zwierzęcia;

a) za zwierzęta z wyjątkiem ryb, zabite na zarządzenie władzy, jeżeli na podstawie wyniku sekcji stwierdzono, że są wolne od zarazy, z powodu której wypłaca się odszkodowanie;

b) za zwierzęta zabite z powodu księgosuszu i pryszczycy;

c) za zwierzęta padłe wskutek szczepienia, trzebień i innych zabiegów zarządzonych przez władze.

Art. 80. Za zwierzęta zabite na zarządzenie władzy odszkodowanie wynosi:

a) cztery piąte wartości szacunkowej, gdy zwierzęta były dotknięte zarazą płucną, otwartą gruźlicą zarazą stadniczą;

b) trzy czwarte wartości szacunkowej, gdy zwierzęta były dotknięte nosacizną, wścieklizną, pomorem i zarazą świń, cholerą drobiu i pomorem kur.

Art. 81. Za ryby, zabite na zarządzenie władzy, należy się posiadaczowi połowa różnicy wartości tych ryb w stanie żywym i śniętym, określonej zgodnie z art. 84 do 87.

Art. 82. Zapomoga wynosi trzy czwarte wartości szacunkowej zwierzęcia padłego na księgosusz, zarazę płucną, otwartą gruźlicę, pryszczycę, nosaciznę, zarazę stadniczą, wściekliznę, pomór, zarazę świń, wąglik, szelestnicę lub zarazę dziczyzny i bydła rogatego, o ile istnieją warunki przewidziane w art. 76.

Art. 83. W wypadkach, w których należy się odszkodowanie lub zapomoga, zwierzęta zabite lub padłe albo części tych zwierząt pozostawia się posiadaczowi, o ile zwierzęta te lub ich części uznane będą przez państwowego lekarza weterynaryjnego na nadające się do użytku.

Koszty.

Wartość tych zwierząt, względnie ich części, określa się według przepisów art. 84 do 87 rozporządzenia niniejszego i potrąca z ustalonego odszkodowania lub zapomogi.

Starosta może za zgodą posiadacza zwierzęcia nie pozostawiać mu zwierząt podlegających zabiciu; w tym wypadku posiadacz otrzyma należne odszkodowanie lub zapomogę w całości.

Art. 84. Wartość szacunkową zwierzęcia lub zbiorowiska zwierząt (pszczoły, ryby, raki) stanowi średnią z trzech kwot oszacowania przez trzech ocenicieli, a mianowicie: dwóch biegłych i państwowego lekarza weterynaryjnego.

Biegłych w ilości potrzebnej dla całego powiatu wybiera wydział powiatowy.

Sposób wyznaczania biegłych zaprzysiężonych, jak również całe postępowanie szacunkowe określi Minister Rolnictwa w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych.

Art. 85. Za podstawę oszacowania należy brać wartość targową zwierzęcia lub zbiorowiska zwierząt, uwzględniając przyczem odznaczając je zalety hodowlane i osobliwą użyteczność gospodarczą. Nie należy uwzględniać zmniejszenia się wartości wskutek zarazy, którą zwierzęta są dotknięte, wyjąwszy gruźlicę.

Art. 86. Oszacowanie winno być przez każdego z ocenicieli dokonane osobno, o ile możliwości przed zabiciem; z oszacowania należy spisać protokół.

Oszacowanie jest obowiązujące i nie ulega zmianie z wyjątkiem wypadku naruszenia przepisów dotyczących powoływania biegłych i sposobu postępowania (art. 84.)

Art. 87. Jeżeli według okoliczności ustalonych przez państwowego lekarza weterynaryjnego (art. 23) odszkodowanie lub zapomoga, należne posiadaczowi, nie mają przewyższać stu złotych, może być zastosowane uproszczone postępowanie szacunkowe, którego tryb określi Minister Rolnictwa w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych.

Art. 88. Przyznanie należnego odszkodowania lub zapomogi i zarządzenie wypłaty należy do wojewody.

Odszkodowanie lub zapomoga wypłaca się właścicielowi zwierzęcia, a o ile ten nie jest znany, faktycznemu posiadaczowi.

Odszkodowanie lub zapomoga nie podlega zajęciu na pokrycie należności publicznych albo prywatnych.

Art. 89. Z chwilą dokonania wypłaty gasną pretensje z czyjejkolwiek strony do Państwa z tytułu odszkodowania lub zapomogi.

Osoby uprawnione do otrzymania odszkodowania lub zapomogi niezadowolone z decyzji wojewody (art. 88) mogą w terminie jednego miesiąca od daty doręczenia im decyzji wojewody wytoczyć przed właściwym sądem powództwo o odszkodowanie, względnie zapomogę.

Art. 90. Świadczenia Państwa wymienione w rozdziale niniejszym wyczerpują wszelkie odszkodowania i zapomogi z tytułu wykonania rozporządzenia niniejszego i żadne poza tem roszczenia do Państwa interesowanym nie służą.

Art. 91. Posiadaczom zwierząt, którzy ściśle stosowaniem się do zarządzeń władz przyczynili się do rychłego stłumienia zarazy i ponieśli przytem dotkliwe straty gospodarcze, a w myśl rozporządzenia niniejszego nie mają tytułu do odszkodowania lub zapomogi, Minister Rolnictwa może według swego uznania przyznać stosowną nagrodę.

Art. 92. Państwo ponosi koszty połączone z urzędowaniem władz administracyjnych i organów lekarsko-weterynaryjnych w zakresie wykrywania stwierdzania i tłumienia zaraźliwych chorób zwierzęcych, jako też koszty odszkodowań, zapomóg i nagród przyznawanych na podstawie przepisów rozporządzenia niniejszego.

W szczególności Państwo pokrywa koszty:

- a) strzeżenie granicy,
- b) odkażanie na granicy osób i ich rzeczy,
- c) użycia siły zbrojnej,
- d) oszacowania,
- e) szczepienie i znakowanie zarządzanego przez władze, z wyjątkiem znakowania psów.

Art. 93. Gminy ponoszą koszty stosowania ogólnych środków ochronnych i nadzoru w obrębie gminy, jako też koszty usuwania i niszczenia zwłok i odpadków, w sposób zapobiegający niebezpieczeństwu rozszerzeniu zarazy.

W szczególności gminy wykonywają na swój koszt:

- a) strzeżenie i obserwowanie zwierząt dotkniętych zarazą, podejrzanych i wrażliwych na daną zarazę;
- b) zabijanie zwierząt chorych i podejrzanych w wypadkach wyraźnie przewidzianych w rozporządzeniu niniejszem lub w rozporządzeniach na jego podstawie wydanych, z wyjątkiem uboju;
- c) oczyszczanie, odkażanie, niszczenie i usuwanie, w sposób wykluczający niebezpieczeństwo zarazy, zwłok zwierzęcych, części ich nadających się doużycia, wytworów i odpadków;
- d) ogłaszanie na obszarze gminy o wybuchu i wygaśnięciu zarazy;
- e) udzielanie pomocy organom państwowym przy dokonywaniu sekcji, szczepień i pobieraniu próbek na zarządzenie władzy;
- f) ustawienie kordonu cywilnego przy księgosuszu;
- g) zabijanie względnie chwytanie z powodu wścieklizny wałęsających się psów, oraz zawiadamianie o tem sąsiednich gmin i policji;
- h) dokonywanie obław na zarządzenie starosty w wypadkach wścieklizny zwierzyny;
- i) rejestrację psów.

Art. 94. Przedsiębiorcy zakładów i urządzeń wymienionych w artykułach 16 — 19, jako też truniący się handlem, przewozem i przepędem zwierząt, ponoszą koszty nadzoru i badania weterynaryjnego zwierząt i produktów zwierzęcych, jako też koszty zarządzeń władz, odnoszących się specjalnie do tych zakładów i urządzeń.

W szczególności osoby te ponoszą koszty:

a) oczyszczania i odkażania własnych ramp i miejsc tymczasowego postoju na stacjach kolejowych i przystaniach wodnych oraz środków używanych do przewozu zwierząt lub ich wytworów, tudzież narzędzi i przedmiotów używanych przy załadunku i wyładunku;

b) zaopatrywania rzeźni i targowisk (miejsc spędu zwierząt) (w urzędzenia zabezpieczające należyte wykonywanie nadzoru weterynaryjnego jak również oczyszczanie i odkażanie;

c) odosobnienia targowisk (miejsc spędu) zwierząt użytkowych i hodowlanych od rzeźni i targowisk zwierząt rzeźnych;

d) zaopatrywania stajen zajezdnych i przedsiębiorstw handlu zwierzętami w urządzenia, umożliwiające oczyszczanie i odkażanie;

e) zaopatrywania grzebnowisk, rakarni, zakładów utylizacyjnych, garbarni i innych przedsiębiorstw przerobu zwłok zwierzęcych i surowców w urządzenia zabezpieczające od roznoszenia zaraźliwych chorób zwierzęcych;

f) badania zwierząt na granicy oraz na stacjach kolejowych i przystaniach wodnych.

Za przedsiębiorców w rozumieniu artykułu niniejszego uważać należy zarówno prywatne osoby fizyczne i prawne, jak i gminy oraz inne związki publiczno-prawne, nie wyłączając Państwa i jego przedsiębiorstw.

Art. 95. Wszelkie koszty nie przypadające w myśl art. 92 do 94 do pokrycia przez Państwo, gminy i przedsiębiorców obciążają posiadaczy zwierząt, a w razie ich stwierdzonej niezamożności, właściwe gminy.

Koszty, przypadające na gminy, mogą być w całości lub w części przyjęte przez powiatowe związki komunalne, albo przez specjalne związki celowe samorządowe.

Art. 96. Wszelkie należności z tytułu kosztów, obciążających przedsiębiorców i posiadaczy, ściągane będą na zarządzenie starosty w drodze egzekucji administracyjnej.

Art. 97. Minister Rolnictwa ustali w drodze rozporządzeń:

- a) wysokość wynagrodzenia ocenicieli;
- b) taryfę opłat z tytułu badania zwierząt na granicy oraz na stacjach kolejowych i przystaniach wodnych;
- c) wysokość kosztów nadzoru weterynaryjnego nad przedsiębiorstwami, wymienionymi w art. 17 e) f) i 19 oraz kontroli państwowej przewidzianych w art. 18.

Rozdział VII.

Postanowienie karne.

Art. 98. Kto naruszy jeden z przepisów, zawartych w art. 18, 20, 21, 31, ustęp ostatni, 37, 38, 42, 43 do 48, 50, 51, 53, 54, 55 ustęp pierwszy, 56 ustęp ostatni, 57, 58 ustęp pierwszy, 59, 62, 63 ustęp pierwszy, 64, 65 ustęp pierwszy, 68, 69 ustęp ostatni, 72 ustęp drugi, albo rozporządzenie lub zarządzenie wydane na podstawie rozporządzenia niniejszego, będzie karany aresztem do sześciu tygodni lub grzywną do tysiąca złotych. Kary aresztu i grzywny mogą być wymierzane łącznie.

Jeżeli czynu dopuszczono się z niedbalstwa, należy wymierzyć karę grzywny.

Art. 99. Kto umyślnie przyczyni się do wybuchu lub rozszerzenia zaraźliwej choroby zwierzęcej lub udaremnia umyślnie tłumienie zarazy będzie karany więzieniem do lat trzech, obok którego może być orzeczona kara grzywny do pięciu tysięcy złotych.

Jeżeli czyn wywołał niebezpieczeństwo powszechnej klęski gospodarczej, winny ulegnie karze więzienia do lat pięciu, obok której może być orzeczona kara grzywny do dziesięciu tysięcy złotych.

Art. 100. Kto popełni czyn wymieniony w artykule poprzednim z niedbalstwa będzie karany aresztem do sześciu tygodni lub grzywną do dwóch tysięcy zł. Obie te kary można wymierzyć łącznie. W razie następstwa przewidzianego w ust. 2 artykułu poprzedniego winny będzie karany więzieniem do sześciu miesięcy, obok którego może być orzeczona kara grzywny do trzech tysięcy złotych.

Art. 101. Winny sprowadzenia z zagranicy wbrew przepisom rozporządzenia niniejszego, lub rozporządzeń na jego podstawie wydanych, zwierząt, zwłok, części zwierząt oraz wytworów zwierzęcych, jak również surowic i szczepionek oraz preparatów do rozpoznania zaraźliwych chorób zwierzęcych oraz innych przedmiotów, mogących być rozsadnikami zarazy—będzie karany aresztem do sześciu tygodni, lub grzywną do dwóch tysięcy złotych.

Art. 102. Równocześnie ze skazaniem za przestępstwo, przewidziane w artykule poprzednim należy orzec konfiskatę przedmiotów w tymże artykule wymienionych.

Konfiskatę orzec należy choćby ściganie karne z jakichkolwiek powodów było niewykonalne, albo też wydano wyrok uniewinniający. Orzeczenie o konfiskacie nie połączone z wyrokiem, wydaje sąd właściwy do orzekania o przestępstwie; orzeczenie to może być zakarzone.

Art. 103. Rzeczy, ulegające konfiskacie, może władza administracyjna tymczasowo zająć i, o ile nie mają być one w myśl obowiązujących przepisów zniszczone, może je z ważnych powodów sprzedać w drodze przetargu publicznego. Za ważne powody należy w szczególności uznać niebezpieczeństwo psucia się rzeczy i koszty ich utrzymania zbyt znaczne w stosunku do ich wartości.

Art. 104. Współwina (podżeganie i pomoc) w przestępstwach określonych w rozporządzeniu niniejszem, tudzież usiłowanie jest karane.

Art. 105. Postanowienia karne rozporządzenia niniejszego nie wykluczają ukarania w myśl surowych przepisów innych ustaw karnych, w razie naruszenia ich czynem w rozdziale niniejszym przewidziane.

Art. 106. Orzecznictwo w sprawach o przestępstwa z art. 98 należy do starostów.

W orzeczeniu należy oznaczyć na wypadek nieściągalności grzywny karę zastępczego aresztu w wysokości nieprzekraczającej dwóch tygodni.

W sprawach o wszelkie inne w rozporządzeniu niniejszem przewidziane przestępstwa właściwe są sądy.

Art. 107. Ukaranym orzeczeniem starosty może w ciągu siedmiu dni od dnia doręczenia orzeczenia wnieść do starosty żądanie przekazania sprawy właściwemu sądowi powiatowemu (pokoju), który rozstrzyga, jako pierwsza instancja.

Wyrok sądu okręgowego wydany w drugiej instancji nie ulega zaskarżeniu.

Na obszarze mocy obowiązującej niemieckiej ustawy postępowania karnego z 1877 r. stosuje się przepisy o wydawaniu policyjnych mandatów karnych.

Art. 108. Na obszarze mocy obowiązującej austriackiej ustawy karnej z 1852 r. obowiązują następujące postanowienia:

- a) zamiast więzienia orzeka się ścisły areszt;
- b) czyny, zagrożone aresztem, są wykroczeniami, ścisłym aresztem—występkami;
- c) odwołanie można wnieść niezależnie od postanowień paragrafu 283 p. k.

Rozdział VIII.

Postanowienia końcowe.

Art. 109. Minister rolnictwa może w drodze rozporządzeń rozciągać przepisy rozporządzenia niniejszego na zaraźliwe choroby zwierzęce, w rozporządzeniu tem niewymienione oraz określać sposób ich zwalczania zapomocą środków, w rozporządzeniu niniejszem przewidzianych.

Art. 110. Przeznaczone na odszkodowania fundusze i sumy, które z mocy pruskiej ustawy wykonawczej z dnia 25 lipca 1911 r. (Zb. Ust. pr. str. 149) do ustawy z dnia 26 czerwca 1909 r. o zaraźliwych chorobach zwierząt domowych (Dz. Ust. Rzeszy niem. str. 519) związki samorządowe na obszarze województw: pomorskiego, poznańskiego i górnosląskiej części województwa śląskiego posiadać będą w dniu uzyskania mocy obowiązującej przez rozporządzenie niniejsze, z dniem tym przejdą na własność Państwa.

Art. 111. Odwołania od zarządzeń i orzeczeń władzy administracyjnej, wydanych na podstawie przepisów rozporządzenia niniejszego i rozporządzeń na jego podstawie wydanych, nie wstrzymują wykonania.

Postanowienie artykułu niniejszego nie stosuje się do orzeczeń karnych.

Art. 112. Wykonanie rozporządzenia niniejszego powierza się Ministrowi Rolnictwa, co zaś do orzecznictwa karnego—Ministrowi Sprawiedliwości i Ministrowi Spraw Wewnętrznych; w sprawach, do których zakresu działania Ministra Spraw Wewnętrznych, Minister Rolnictwa działać będzie w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych.

Rozporządzenia wykonawcze dotyczące zakresu działania innych ministrów wydawane będą w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami.

Art. 113. Rozporządzenie niniejsze uzyskuje moc obowiązującą na całym obszarze Rzeczypospolitej Polskiej z dniem 1 stycznia 1928 r.

Z chwilą tą tracą moc obowiązującą wszystkie przepisy w przedmiocie objętym rozporządzeniem niniejszem, a w szczególności:

Art. art. 1090 — 1175 ustawy lekarskiej, wyd. 1905 r. (zb. pr. ces. ros. tom. XIII) z wyjątkiem przepisów art. 1108 p. 12 art. 1125 i art. 1144, o ile przepisy te dotyczą przedmiotów rozporządzeniem niniejszem nieobjętych.

Ustawa z dn. 20 lutego 1880 r. o zapobieganiu księgosuszowi i jego tępieniu (austr. dz. u. p. Nr. 37) w brzmieniu zmienionem ustawą z dnia 6 sierpnia 1909 r. (austr. dz. u. Nr. 180).

Ustawa z dnia 17 sierpnia 1892 r. o zapobieganiu zarazie płucnej rogacizny i o tępieniu tej zarazy (austr. dz. u. p. Nr. 142) w brzmieniu zmienionem ustawą z dn. 6 sierpnia 1909 r. (austr. dz. u. p. Nr. 182).

Ustawa z dnia 6 sierpnia 1909 r. o zapobieganiu zaraźliwym chorobom zwierzęcym i ich tępieniu z wyjątkiem § 13 tej ustawy (austr. dz. u. p. p. Nr. 177).

Ustawa weterynaryjna z dn. 24/31 marca 1888 r. (art. VII Zb. u. król. węg. z 1888 r.).

Ustawa z dnia 7 kwietnia 1869 r. o środkach przeciw księgosuszowi (Dz. U. Rzeszy niem. str. 105).

Ustawa z dnia 21 maja 1878 r. o naruszeniach zakazów w wozu, wydanych celem ochrony od księgosuszu (Dz. U. Rzeszy niem. str. 95).

Ustawa z dnia 26 czerwca 1909 r. o zaraźliwych chorobach zwierząt domowych (Dz. Ust. Rzeszy niem. str. 519)

Pruska ustawa wykonawcza z dn. 25 lipca 1911 r. do ustawy o zaraźliwych chorobach zwierząt domowych (Zb. Ust. pr. str. 149).

Ustawa z dn. 11 grudnia 1924 r. w przedmiocie środków ochronnych przeciw zarazie stadniczej u koni (Dz. U. R. P. Nr. 118, poz. 1064)

W art. 243 kodeksu karnego z 1903 r. skreśla się słowa: „o wypadkach chorób zakaźnych lub epizootji wśród zwierząt domowych“, w art. 235 w p. 1. skreśla się słowa: zwierząt „domowych“, a § 328. kodeksu karnego z r. 1871 uchyla się.

Prezydent Rzeczypospolitej: I. Mościcki
Prezes Rady Ministrów i Minister Spraw Wojskowych
J. Piłsudski

Minister: K. Bartel
Minister Spraw Wewnętrznych: Sławoj Składkowski
Minister Spraw Zagranicznych: August Zaleski
Minister Skarbu: G. Czechowicz
Minister Sprawiedliwości: A. Meysztowicz
Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego:
Dr. Dobrucki

Minister Rolnictwa: K. Niezabytowski
Minister Przemysłu i Handlu: E. Kwiatkowski
Minister Komunikacji: Romocki
Minister Robót Publicznych: Moraczewski
Minister Pracy i Opieki Społecznej: Dr. Jurkiewicz
Minister Reform Rolnych: Witold Staniewicz
Minister Poczty i Telegrafów: Bogusław Miedziński.

Powyższe podaję do ogólnej wiadomości.
Śrem, dnia 12. IX. 1927 r.

Starosta
Wilczek.

Dział nieurzędowy.

Kupuje każdą ilość zwierzyny i płacę
obecnie za kuropatwy młode 3,50
„ „ stare 2,25
za rogacze za funt 1,35

NAJSTARSZY POLSKI EKSPORT w LESZNIE
St. MATYASZCZYK
telef. 301. RYNEK telef. 301.

Nadzwyczaj interesujący
ilustrowany popularny tygodnik

„Radiowelt“

o 64 stronach, w wykonaniu rotogra-
wurowem, przynosi oprócz radio- pro-
gramów wszelkich europejskich stacji
nadawczych ciekawe aktualności i rozpra-
wy techniczne.

Numer pojedynczy 1.— zł.

Numerы okazowe gratis.

Wiener Radjoverlag Wien I.
Pestalozziggasse 6.